שבת בשבתו

כ״ו מר חשון תשפ״ז \ גיליון 492

לרפואה שלמה .

מיטלי בת עליזה
טליה אסתר בת אלינור
הרב אליהו רפאל בן סעדה
ינון יהודא חי בן ורד רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
רבי יוסף בן עישה
רבי יצחק בן ימנה
רחלי בת הניה .

בְּרֵאשִׁית – וַיְחִי שָׁרָה

הפטרה: " וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים "

{ מלכים א׳ א׳ }

שבת מברכין

השבת אנו נקרא בפרשה : על אברהם אבינו ששלח את אליעזר להביא כלה ליצחק, לכל אורך הדרך אנו רואים כי הנקודה שהנחתה את אברהם ואליעזר, היא האמונה בקדוש ברוך הוא, אשר כל עניין מציאת האישה תלוי בו ובברכתו לדבר. את זאת אנו רואים בדברי אברהם לאליעזר: **״ה׳ אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לְקָחַנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאֶרֶץ מוֹלַדְתִּי וַאֲשֶׁר דִּבֶּר לִי וַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לִי לֵאמֹר לְזַרְעֲךָ אֶתֵּן אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת הוּא יִשְׁלַח מַלְאָכוֹ לְפָנֶיךָ וְלָקַחְתָּ אִשָּׁה לִבְנִי מִשָּׁם״.** גם אליעזר, בבואו לבאר המים, מתפלל לה׳ ואומר: **״ה׳ אֱלֹהֵי אֲדֹנִי אַבְרָהָם הַקְרֵה נָא לְפָנַי הַיּוֹם וַעֲשֵׂה חֶסֶד עִם אֲדֹנִי אַבְרָהָם״.** ובהמשך, **״וְהָאִישׁ מִשְׁתָּאֵה לָהּ מַחֲרִישׁ לָדַעַת הַהִצְלִיחַ ה׳ דַּרְכּוֹ אִם לֹא״.** וכשאליעזר בא לבית לבן הוא אומר, **״וָאֶקֹּד וָאֶשְׁתַּחֲוֶה לה׳ וָאֲבָרֵךְ אֶת ה׳ אֱלֹהֵי אֲדֹנִי אַבְרָהָם אֲשֶׁר הִנְחַנִי בְּדֶרֶךְ אֱמֶת״.** ואפילו לבן ובתואל אומרים לאליעזר, **״וַיֹּאמְרוּ מֵה׳ יָצָא הַדָּבָר לֹא נוּכַל דַּבֵּר אֵלֶיךָ רַע אוֹ טוֹב״.** מכל זה אנו למדים, כי בכל חיי האדם בכלל, ובתקופה שבא אדם עומד לבנות את ביתו ומחפש את בת זוגו, יסוד ההצלחה לדבר הוא האמונה והתפילה לה׳ כי יצליח דרכו, וכל שאר הדברים שאנו חושבים שהם העיקר, הרי הם טפלים לאמונה ולתפילה לה׳ יתברך לקבל את ברכתו לבניין עדי עד. האמונה באלוקים ובהשגחתו לכל פרט ופרט אינה יכולה להיות לחצאין. או שאדם מאמין, או חלילה להיפך. הבעיה היא שכאשר מגיע האדם למצב שבו הוא נצרך לאמונה כאוויר לנשימה, דווקא אז הוא ניתלה בדברים אחרים וחושב שיש דרכי הצלה אחרות, וחבל. ותקופת השידוכין של הילדים היא התקופה בה״א הידיעה הנצרכת לאמונה. אוי להם להורים שלא מנהלים את ענייני שידוכין של ילדיהם מתוך אמונה צרופה וזכה בבורא עולם. רק אלה שהאמונה חרוטה עמוק בליבם עוברים את התקופה הזו מתוך שקט נפשי מוחלט. בספר ״ברכי נפשי״, **מספר הרב יצחק זילברשטיין** : באו אליי זוג הורים וספרו שיש להם בן ״תקוע״ במשך תקופה ארוכה בשידוכים והעניינים לא זזים. עד כדי כך, שאפילו השדכנים הגדולים כבר ״התייאשו״ מהם ועזבו אותם ולא מציעים להם הצעות. כתוצאה מכך, התעוררה מחלוקת בין בני הזוג בדבר מסוים. הם סיפרו שכאשר שאלו את השדכן העיקרי איתו עבדו במשך כל התקופה מדוע אין הוא ממשיך להציע, השיב להם השדכן, שלדעתו הבן שלהם לא מצליח למצוא את בת זוגו משום שהוא לומד בישיבה לא כל כך מפורסמת. ואם יעבירו אותו לישיבה אחרת בעלת שם יוקרתית יותר, אזי העניינים ירוצו...שמעתם? לשדכן הזה יש מן הסתם מהלכים במחוזות שאינם ידועים לאף אחד והוא יודע שאם הבחור יעבור לישיבה מפורסמת, וכזו המוכרת בעולם הישיבות ״כישיבה חזקה״ גם השידוכים שלו יזוזו יותר מהר... וכי האירוסין תלויים בכך??? בנקודה זו חלוקים היו האב והאם. האבא לא ניחן כנראה באמונה גדולה מדי, והוא טען שיש לעשות כעצתו של השדכן, ויש לו אפילו תוכנית מפורטת כיצד לעשות זאת... שהרי הדברים אינם פשוטים כלל ועיקר. הכל יודעים שלהעביר בחור בגיל כזה לישיבה בעלת שם אין זו משימה קלה. לכן ישב האבא והגה תוכנית מדוקדקת כיצד לממש את הדברים. ברם, האם, כאישה יהודייה אמיתית, שגודלה על ברכי האמונה, יודעת שלא יעלה על הדעת ששאלת האירוסין תלויה בזהותה של הישיבה, והיא טענה בפניי, סיפר הרב זילברשטיין, שכיוון שהבן לומד בישיבה בה הוא נמצא אין שום סיבה להעבירו לישיבה אחרת והיא מתנגדת בתוקף לתכנית. כל בר דעת מבין שהצדק הוא עם האמא, ומי שחושב שאם יעבירו את הבן לישיבה אחרת גם השידוכים שלו יעברו הסבה, טועה טעות חמורה, ואין שמץ של אמונה בליבו. כדי להמחיש את הדברים, הביא להם הרב משל נמרץ על אדם הנוהג במכונית ישנה ומוצא את עצמו תקוע בפקק על אם הדרך. במשך שעות ארוכות מתנהלת המכונית הישנה יחד עם אלפי מכוניות נוספות במהירות מזערית של 5 ק״מ לשעה, והפקק אינו חושב להשתחרר. הנהג שלנו היה צריך להגיע לפגישה חשובה והפקק הזה מרט את עצביו עד לאימה. בשלב מסוים פקעה סבלנותו עד שעלה בלבו רעיון. הוא יחנה את המכונית הישנה בצידי הדרך ויתדפק על דלתו של אוטובוס מפואר שרק לפני חודש חודשיים יצא מפס יצור ויבקש להימנות על נוסעיו...״אם אסע באוטובוס כה מפואר אגיע הרבה יותר מהר למחוז היעד שלי״, אמר לעצמו החלמאי הלזה. והוא אינו מבין שכדי להשתחרר מפקק, אין זה משנה כלל באיזה רכב הוא נוסע, כי הפקק הרי נוצר מן העומס בכביש, שנוצר מסיבה כלשהיא, או תאונה חלילה, או שמן שנשפך על הכביש וגורם לכל המכוניות להאט את מהירות נסיעתן, וכדי לשחרר את הפקק צריך לשחרר את הסיבה שגרמה להיווצרותו. עד שלא יעשו זאת, הרי כל המכוניות, וגם החדישות ביותר, תמשכנה להיות תקועות... המשל הזה דומה במדויק למצב שבו הנכם מצויים, אמר הרב לאבא, הרי הבן שלך תקוע בפקק השידוכים ובוודאי שיש דבר מה שתקע אותו, ועד שלא תשחרר את הסיבה, לא ישתחרר הפקק. והאם הנך מעלה בדעתך שהסיבה נעוצה בישיבה שבה לומד הבן?! נזכור תמיד כי סוד ההצלחה הוא אך ורק בברכת ה׳ ובתפילה אליו מעומק הלב לכל אורך הדרך וכמאמר הפסוק " על פי ה׳ יחנו ועל פי ה׳ יסעו״. **שבת שלום ומבורך.**

פתגם השבוע

" לא כל שאדם חושב - עליו לאומרו.
ולא כל שאומר - נכון לכותבו.
ולא כל שכותב - נכון להדפיסו "
{רבי מנחם מנדל מקוצק}

זמני כניסת ויציאת השבת

	כניסת השבת	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	16:10	17:23	18:02
תל אביב	16:26	17:24	17:59
חיפה	16:17	17:23	18:00
באר שבע	16:29	17:25	18:03
אילת	16:20	17:27	18:02

לזרע של קיימא. אמן.
שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

״ אור החיים הקדוש ״

״ איך עושים חסד ??? ״

״ וַיַּרְא הָעֶבֶד לִקְרָאתָהּ וַיֹּאמֶר הַגְמִיאִינִי נָא מְעַט מַיִם מִכַּדֵּךְ: וַתֹּאמֶר שְׁתֵה אֲדֹנִי וַתְּמַהֵר וַתֹּרֶד כַּדָּהּ עַל יָדָהּ וַתַּשְׁקֵהוּ: וַתְּכַל לְהַשְׁקֹתוֹ וַתֹּאמֶר גַּם לִגְמַלֶּיךָ אֶשְׁאָב עַד אִם כִּלּוּ לִשְׁתֹּת: וַתְּמַהֵר וַתְּעַר כַּדָּהּ אֶל הַשֹּׁקֶת וַתָּרָץ עוֹד אֶל הַבְּאֵר לִשְׁאֹב וַתִּשְׁאַב לְכָל גְּמַלָּיו:״

בפרשתנו אנחנו לומדים על מעשי החסד שעשתה רבקה עם אליעזר, שנתנה לשתות, לו ולעשרה גמלים שלו, וזה היה המבחן שהציב אליעזר, לראות אם היא ראויה להינשא ליצחק אבינו. **רבינו הקדוש בדרכו:** לומד כמה נקודות מהתנהגותה של רבקה, איך עושים חסד בצורה הנכונה.

נקודה ראשונה: רבקה אומרת לאליעזר ׳שתה אדוני׳ ורק כשהוא מסיים לשתות אומרת לו ׳וגם לגמליך אשקה׳, ולכאורה קשה מדוע לא הייתה אדיבה לומר לו כבר בתחילה שתיתן לשתות גם לגמליו??? אלא שחשבה בלבה, שאם תאמר לו בתחילה שגם הגמלים צריכים לשתות,5 יכנס ללחץ כדי שלא להטריח אותה כל כך הרבה, לכן אמרה לו ׳שתה אדני׳ כלומר: כעת רק אתה בראש שלי, ויש לי את כל הזמן בעולם רק בשבילך, ורק לאחר שהוא סיים לשתות אמרה לו שעכשיו היא תיתן גם לגמלים.

נקודה שניה: רבקה לא הסתפקה בהנחת המים לפניו, אלא היא החזיקה את הכד בידה מתחילת השתייה עד הסופה, וגם הכניסה לו ממש לתוך הפה, כדי שלא יצטרך לטרוח בכלל. נמצינו למדים: ׳חסד כפוי׳ שאדם עושה כי אין לו ברירה, ורוצה רק להרגיע את המצפון של עצמו, הוא עושה רק לצאת ידי חובתו המינימלית, אבל ׳חסד אמיתי׳ שאדם מחפש באמת לתת לשני, הוא רק מחפש מה עוד הוא יכול לעזור לשני.

נקודה שלישית: יש שינוי בין שתיית אליעזר לשתיית גמליו. אצל אליעזר נאמר ׳ותכל להשקותו׳ - שזמן סיום השתייה שלו היה תלוי ברצונה שהיא החליטה מתי להפסיק לתת לו לשתות, ואילו אצל הגמלים כתוב ׳עד אם כילו לשתות׳ שסיום השתייה היה נתון להחלטתם. והתשובה היא, ידוע שאדם שבא עייף מן הדרך, ריבוי השתייה עלולה להזיק לו, ורבקה עשתה חסד בתבונה והשכל, ששיערה מהו הכמות שאליעזר יכול לשתות בצורה שלא תזיק לו, ולכן כשהיא ראתה שאליעזר הגיע לשלב שאם יוסיף לשתות עלול להינזק, מנעה ממנו את המים לטובתו. אבל אצל הגמלים שאינם ניזוקים מריבוי השתייה, נתנה להם לשתות ללא הגבלה.

נמצאנו למדים: צריך בכל מקרה להתבונן האם לא מזיקים לאדם באמצעות ה׳חסד׳, וגם חסד צריך להיות במטרה לסייע ולא להזיק.

הבית השלם
הרב שמעון שמש שליט״א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

זוגיות בפרשת השבוע

הַנַּעֲרָה אֲשֶׁר אֹמַר אֵלֶיהָ הַטִּי נָא כַדֵּךְ וְאֶשְׁתֶּה, וְאָמְרָה שְׁתֵה וְגַם גְּמַלֶּיךָ אַשְׁקֶה... אליעזר עבד אברהם הולך למצוא אשה ראויה עבור יצחק אבינו. הוא יודע שיש לפניו משימה לא קלה בכלל, לחפש ולמצוא אשה שתתאים לתנאים שהציב לו אברהם אבינו. ומי כאליעזר מכיר את המהלכים בביתו של אדונו ואת הלך החיים וסדרי העדיפות בענייני הבית. ולכן הוא מבקש ומתחנן מהשם יתברך להמציא לו את האשה המתאימה ביותר, בצורה גלויה ומושגחת שיהיה בטוח שזו ההצעה המתאימה ביותר עבור בן אדונו. ״**אותה** הוכחת!״ אומר אליעזר לבורא עולם, רק אם היא תעשה כך ותגמול לי חסד מעל ומעבר למצופה, אני אדע שהוכחת לי אותה כאשה הראויה ביותר עבור יצחק ובית אברהם, כדברי רש״י. אמנם חז״ל מבקרים את צורת בקשתו של אליעזר ואת הדרך שהוא מציב לבחירת בת-הזוג ליצחק, אבל מודיעים לנו שבכל זאת הוא נענה כראוי ומצא את רבקה שעומדת בניסיון הקשה. ומה הניסיון?! עשיית חסד! כמה חסד?! כמה שיותר ובלי גבול! ולא מצופה מנערה לתת מים לאדם מבוגר שבכוחו לשאוב, ובוודאי לא מתוך כדה... בטח לא לגמליו הצמאים שמובלים על ידי עבדים גברתנים שלכל אחד יש מספיק יכולות וכוחות פיזיים לשאוב מים מתוך הבאר ולהשקות גמליהם. הרי לשם כך הם עבדים... והיא עומדת בניסיון ולא רק אומרת אלא גם ובעיקר עושה הכל לבדה, ולא בעצלתיים, אלא במהירות מדהימה. ומדוע לא לבקש ממנה מראש תשאבי לנו ולגמלינו מים? ״בואי, תעשי מצווה...״ כמו שאומרים בזמנינו. כי במבחן החסד, ראוי לבקש מעט כדי **לא להטריח**, וראוי לאדם נדיב לתת יותר ממה שביקשו ולמלא את כל צרכו עד כמה שניתן. שהו היסוד של נתינה וחסד, ואת המעלה הזו מבקש אליעזר מהשם יתברך להמציא עבור יצחק, כמי שגדל בביתו של אברהם שאין גבול למידת טובו וחסדו. וכך ראוי להקים את יסודות הבית בישראל בין איש ואשתו, להיות **נדיבי-לב** וגומלי-חסד מעל ומעבר למצופה. לפקוח עיניים לראות מה חסר לשני ומה השני זקוק ולא אומר... מה דרוש לבעלי או לאשתי שיש למלא את החיסרון אף על פי שאינו מבטא זאת במפורש ולא מבקש בגלוי. על כך מושתת בית לתפארת בישראל, שכאשר חסר למישהו דבר, הצד השני אינו טומן ידיו בצלחת, אלא נותן וממלא את מחסורו שיחסר לו **במילוי וברווח גדול**. ואמנם זה לא נאמר בתורה כדי לתת לנו **לבחון** את השני ולהעמידו בניסיון חלילה... אלא ללמדנו ש**אנחנו** נהיה בעלי חסדים, ונדע להעניק לשני ולגמול אתו חסד. (ע״פ הרש״ר) בהצלחה.

לרפואה שלמה , אמן.
קסם לאה חיה בת אלה
ולהצלחת אשר בן
יהודית מלכה וב״ב.

הלכות - ילקוט יוסף

הלכות נשיאת כפים .

כהן בן י״ג שנה אף שאין ידוע אם הביא ב׳ שערות או לא, נושא את כפיו יחידי בדרך אקראי. ואם אין שם כהן אחר אלא הוא, יכול לישא כפיו בקביעות. וכן בישיבות קטנות שכל התלמידים צעירים שטרם נתמלא זקנם, רשאי כהן בן י״ג שנה לישא כפיו, אפילו בקביעות, אף שנמצא עמהם רב או מחנך. וכן המנהג. [ומה שאמרו שכהן שלא נתמלא זקנו לא יעלה לדוכן בקביעות, היינו כאשר רוב הצבור אנשים שנתמלא זקנם, אבל בישיבות קטנות שכולם בני גילו, שפיר דמי שיעלה לדוכן אף בקביעות].

הכהנים צריכים ליטול את ידיהם לפני שעולים לדוכן לברכת כהנים, ואף כהן שנטל ידיו בשחרית קודם התפלה, צריך לחזור וליטול ידיו סמוך לנשיאת כפיו. ומנהג מצרים כדעת הרמב״ם, שאין הכהנים נוטלים ידיהם לנשיאות כפים, וסומכים על נטילת ידים שחרית. ובמוסף נוטלים ידיהם, משום שכבר הסיחו דעתם. אך מנהגינו שלא לסמוך על נטילת ידים שחרית, אלא הכהנים חוזרים ונוטלים ידיהם קודם נשיאת כפים. אולם כשיש מנין מצומצם וכאשר הכהן יצא ליטול ידיו לא ישארו שם תשעה המקשיבים לברכותיו של השליח צבור ועונים אמן אחר ברכותיו, אין צריך שהכהן יטול ידיו, ובלבד שנזהר לשמור ידיו טהורות, ולא נגע במנעליו קודם שחלצן.

הכהנים צריכים ליטול את ידיהם בכלי שיהיה בו רביעית, ועד הפרק של הזרוע, שהוא חבור היד והזרוע. ואין מברכים על נטילה זו אפילו אם הסיח דעתו משמירת ידיו מנטילת ידיו שחרית, או שנגע במקום מטונף. ולכתחילה טוב שכל כהן ישמור ידיו שלא יסיח דעתו מהם ליגע במקומות המטונפים, כדי שלא להיכנס לכתחילה בספק ברכה במה שנוטל ידיו סמוך לנשיאת כפיו.

אם יש לוי בבית הכנסת הוא נוטל את ידי הכהנים. ומכל מקום נטילת הידים על ידי הלוי אינה מעכבת. ולכן אם הכהן חושש שאם ימתין ללוי שיטול ידיו יפסיד מצוה זו, יטול בעצמו. ועל כל פנים ראוי מאד שלא לבטל דין זה. וכשיש שם כמה לויים, נוטל אחד מהם. ויש נוהגים שהלויים אוחזים בכלי ושופכים יחד מהכלי על ידי הכהנים. ולוי קטן לא יצוק לבדו על ידי הכהן, אלא יכול רק לסייע ללוי גדול בנטילה זו.

אם אין שם לוי יש אומרים שבכור יטול ידי הכהנים, אך אין הכל נוהגים להקפיד בזה, אלא כשאין לוי הכהן נוטל את ידיו בעצמו. וטוב יותר שהכהנים יטלו ידי עצמם, מאשר יטלו ידיהם על ידי ישראל.

יש אומרים שאם הלוי הוא תלמיד חכם והכהן עם הארץ, לא יצוק הלוי מים על ידי הכהן. ותלמיד חכם נקרא זה ששואלים אותו הלכה בדברים המצויים ואומרה, ורחמי שומעניה, ופרקו נאה, ויש בו יראת שמים. ואם יש שם כהן אחד תלמיד חכם, יש אומרים שמציל את כל שאר הכהנים, ואז הלוי שהוא תלמיד חכם יטול ידי הכהן החכם ואחר כך יטול שאר הכהנים. ויש אומרים שגם באופן כזה לא יטול לוי תלמיד חכם את ידי הכהנים כלל. ושב ואל תעשה עדיף.

גם בתשעה באב וביום הכפורים על הכהנים ליטול את ידיהם עד פרק הזרוע, וכפי מנהגם בכל יום. ואף על פי שהרב כף החיים כתב, שיטול ידיו עד סוף קשרי אצבעותיו, נראה עיקר שיטלו ידיהם עד פרק הזרוע, וכדעת רוב האחרונים.

לכתחילה ראוי שהכהן לא ישהה בין הנטילה לנשיאת כפים יותר משיעור מהלך עשרים ושתים אמה. ולכן ראוי שהחזן לא יאריך ברצה. וכן יש ליזהר לכתחילה שלא לדבר בין הנטילה לברכת כהנים. [אפילו בעת שנוטל ידיו מחוץ לבית הכנסת]. ומכל מקום רבים לא נהגו להקפיד ליטול ידיהם סמוך כל כך לברכה, דיש אומרים דתיכף לנטילה ברכה היינו תיכף לנטילה עקירת רגליו לברכה. וגם סומכים על מה שנטלו ידיהם בשחרית.

אף לדעת מרן השלחן ערוך שפסק שצריכים הכהנים ליטול ידיהם קודם נשיאת כפים בשחרית, מכל מקום אין הנטילה לפני נשיאת כפים מעכבת, ובשעת הדחק יכול לסמוך על מה שנטל ידיו שחרית, ולכן אם היה השליח ציבור כהן, ואין שם כהן אחר, אף על פי שטוב להחמיר שיטול ידיו בין תפלת לחש לתפלת החזרה, מכל מקום אפילו לא נטל ידיו נושא כפיו. וכן אם יצטרך הכהן לעבור לפני המתפלל כדי ללכת ליטול ידיו, או שיצטרך לצאת מבית הכנסת, ואין שם אלא מנין מצומצם, נושא כפיו בלא נטילת ידים, ובלבד שנזהר לשמור ידיו טהורות, ולא נגע במנעליו קודם שחלצן. ואם יש בבית הכנסת שמונה ישראלים ושלשה כהנים, ושנים מן הכהנים אינם נושאים כפיהם מאיזו סיבה, אינם צריכים לצאת מבית הכנסת בשעת ברכת כהנים או קודם לכן. וכל שכן שאינם צריכים לצאת קודם ״רצה״, כיון שאין מנין בבית הכנסת בלעדיהם.

מותר לכהנים ליטול ידיהם בשבת ממים שנתנו בהם מי ורדים, ובלבד שיתנו את המי ורדים מערב שבת או מערב יום טוב. וגם ביום הכפורים מותר ליטול ידים ממים שמעורב בהם מי ורדים, ואין בזה חשש סיכה.

״ הרב גדליה משה גולדמן זצוק״ל – ׳פועל הישועות זצ״ל ״

תולדותיו: הרה״ק רבי גדליהו משה זי״ע, נולד בכ״ו באייר תרמ״ז לאביו הרה״ק רבי שלמה מזוועהיל זי״ע. בעת שאביו הקדוש עלה לארץ ישראל, נשאר רבי גדליה משה ברוסיה. הוא נאסר ע״י הרוסים ונשלח לארץ גזירה, לסיביר, שם המשיך בדרך התורה והמצוות במסירות נפש עילאית, בחסידות ובדביקות בה׳. בערוב ימיו קיבל היתר לעלות לארץ ישראל. עם פטירת אביו, רבי שלומקה, בכ״ו אייר תש״ה, שמו בו עדת חסידי זוועהיל את עיניהם שינהיג את העדה. רבי גדליהו משה זיע״א לא רצה לקבל עליו את עול האדמו״רות, אך כשאמרו לו שהישיבה שאביו הקים ע״ש אביו ׳בית מרדכי – זוועהיל׳ תינזק, הסכים לקבל עליו את עול האדמו״רות. הוא ראה לעצמו מטרה נעלה בקיום רצון אביו להמשיך להחזיק את הישיבה שהקים, ולכן לאחר הפצרות רבות ניאות לקבל את עול ההנהגה. אך לא ארכו הימים, עד שהתבטא שלבו לא יוכל לעמוד בזה. ולמגינת לבם של עדת חסידי זוועהיל אכן לא האריך ימים על ממלכתו. לאחר ארבע וחצי שנים הסתלק מן העולם, בכ״ד חשון תש״י. רבי גדליהו משה העדיף תמיד את הפשטות, ולא אהב להלך בגדולות ובנפלאות. כאשר היה הסבר טבעי, תמיד העדיף אותו. הוא תמיד חשש שבסיפורי המופתים מעורב קצת דמיון, והם אינם אמת לאמיתה. הנה למשל סיפור אחד: היה זה בעת ביקור של אחד מגדולי הדור בביתו. אותו גדול אמר לרבי גדליהו משה כי שמע עליו סיפור מיוחד מעת היותו בגלות בסיביר, **וזה דבר המעשה:** פעם הענישו אותו החיילים הרוסיים והורידוהו לבור עמוק. הם לא נתנו לו אוכל במשך שלושה ימים והוא כבר עמד למות ברעב. ביום השלישי, כשהרגיש שכוחותיו הולכים ואוזלים והוא מגיע עד שערי מוות, נפלו פתאום לבור כמה פירות טובים וראויים לאכילה, אותם אכל והחיה את נפשו. רבי גדליה משה אישר את הסיפור. המשיך אותו צדיק ואמר: ״בוודאי היה זה אליהו הנביא שבא מן השמים להצילך״. אמר לו רבנו: ״יותר פשוט לומר כי החיילים ששמרו עליי על גדות הבור השתעממו, והחליטו לשחק ביניהם בפירות אלו, ובלי משים נפלו כמה פירות לבור״. הוא העדיף לתת פירוש פשוט לסיפור. החסיד רבי אליהו ראטה זצ״ל היה יד ימינו של האדמו״ר רבי גדליהו משה, והרבי חש לו חיבה מיוחדת. רבי אליהו גם דאג לצרכי רבו האישיים, בהיות הרבי חלוש ויודע חולי. הרבי מצדו היה שח עם רבי אליהו בגילוי לב מופלג. היה זה בראש השנה הראשון להנהגתו של האדמו״ר רבי גדליהו משה. לפני תקיעת שופר פנה האדמו״ר אל רבי אליהו ראטה ושח לפניו את מר לבו: ״איך מעז אני לגשת ולתקוע בשופר? וכי יודע אני לקרוא את ה׳קוויטלא׳ד׳ שהוגשו לי? וכי אין זה בגדר הונאה לאלה שסמכו עלי ומסרו לי את הקוויטלאך והפדיונות?״. החסיד רבי אליהו הצליח לפייס את דעתו בדברי חן וריצוי: ״הרי בן גדולים הוא הרבי, ובעבור זה נותנים לו ממון, ואין כאן חשש תרמית והדומה להי״. אז נרגע האדמו״ר רבי גדליהו משה. האדמו״ר רבי גדליהו משה מזוועהל היה ידוע מאוד באהבת ישראל עד אין קץ. כאשר נודע לו על מצוקה מסוימת של איש מישראל, נגע הדבר מאוד ללבו. השינה נדדה מעיניו, והיה אומר כל הלילה תהילים לישועתו, ואף הורה לרעייתו הרבנית הצדקנית שתצטרף עמו באמירת התהילים. בחסידות זוועהל סיפרו שפעם אחת בהיותו בבית-הכנסת, שמע האדמו״ר רבי גדליהו משה יהודי מתאנח מרה בינו לבין עצמו. ניגש אליו הרבי ושאלו לסיבת אנחותיו. הלה השיב לו, כי חג הפסח מתקרב, ובביתו אין לו צרכי החג. מיד החל האדמו״ר רבי גדליהו משה לעורר את האנשים שנכחו במקום לקבץ מעות שיספיקו לו לצרכי החג ויותר, בעוד הוא, האדמו״ר, מקבל על עצמו להשלים את החסר. הצדיק מזוועהיל -נפטר בכ״ד בחשון תש״י פועל הישועות הוא נקרא פועל הישועות כי כמעט כל מי שהולך לשם זוכה להתבשר בשורות טובות. הצדיק הבטיח שמי שיבוא להתפלל על קברו הוא ישתדל עבורו. כל מה שצריך לעשות זה לנסוע 3 פעמים לקבר של הצדיק בירושלים. קוראים את סדר התהילים כפי שמובא שם , נותנים פרוטה לצדקה ומדליקים נר. חוזרים על זה 3 פעמים , שני , חמישי , שני - ברצף (לסיים את הקריאה לפני השקיעה) להבטיח בפה מלא לצדיק שאם תזכו לישועה תבואו שוב כדי להודות. הקבר נמצא בגבעת רם - גן הוורדים - קריית הממשלה - ירושלים. קבר האדמו״ר מזוועהיל בירושלים (צמוד לכנסת).

קבר האדמו״ר מזוועהיל בירושלים

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל : Asher7171@walla.com
הצעות והארות יתקבלו בשמחה. אשר ביטון - רב משמר הגבול - ירושלים. 0524090556